

HỒI 62

CUỘC CHIẾN KHÔNG TIỀN KHOÁNG HẬU

Thì ra Văn Chính Kỳ thấy Lãnh Diễm Hồng một chỉ đả thương Thường Khử Ác, nên ngấm ngấm vận công rồi bất thần xuất chưởng ám kích, định một chưởng giết chết đối phương để phục thù cho sư huynh Nào ngờ kẻ cấp gặp bà già, trong khi đó thì Phật án pháp sư đã nhanh tay hơn xuất chưởng công trước. Văn Chính Kỳ bất bị, lãnh trọn một chưởng vào hậu tâm mới đến nỗi thọ thương thảm trọng như vậy.

Trong khi đó thì các cao thủ của Nam Hải môn đã tiến lên bao vây Triển Bạch vào giữa.

Nam Hải Long Nữ giơ tay chỉ chưởng môn nhân của Cửu đại môn phái, lạnh lùng ra lệnh:

- Các người cũng tránh ra?

Võ công của Nam Hải môn, Cửu đại môn phái đã lãnh giáo qua, nên không ai bảo ai, các chưởng môn nhân tự động lùi ra mấy bước.

Nam Hải Thiệu Quân tay phe phẩy quạt, từ tốn nói:

- Xin các hạ đem Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyền giao cho tại hạ!

Triển Bạch cười nhẹ:

- Các hạ lấy tư cách gì đòi tại hạ giao kỳ thư?

Nam Hải Long Nữ giương đôi mắt mỹ miều ướt rượt nhìn Triển Bạch, cất giọng trong trẻo nói:

- Không lẽ Triển thiếu hiệp không biết quyền sách ấy thuộc quyền sở hữu của bản môn?

Mấy lời vừa thốt ra không chỉ Triển Bạch mà tất cả những người có mặt đều kinh ngạc ngẩn người!

Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyền lại thuộc sở hữu của Nam Hải môn, một môn phái ở xa tận ngoài hải đảo!

Triển Bạch cười nhẹ nói:

- Cô nương thật biết nói chơi. Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyền làm sao mà thuộc quyền sở hữu của quý môn được?

Nam Hải Long Nữ mỉm cười.

- Triển thiếu hiệp chắc đã xem qua những hình nhân vẽ ở trong sách?

Triển Bạch đỏ mặt gật đầu. Nam Hải Long Nữ cười tiếp:

- Triển thiếu hiệp biết những hình nhân đó là ai không?

- Thiên Tiên Ma Nữ!

Nam Hải Long Nữ gật đầu vẻ tán thưởng, nhưng nàng lại hỏi tiếp:

- Triển thiếu hiệp biết Thiên Tiên Ma Nữ là ai không?

Triển Bạch ngó người đáp:

- Thiên Tiên Ma Nữ là Thiên Tiên Ma Nữ, sao lại hỏi Thiên Tiên Ma Nữ là ai?

Nam Hải Long Nữ tủm tủm cười nói:

- Thiên Tiên Ma Nữ là sư tổ của ta? Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyên vẽ đầy những di tượng của sư tổ ta, làm sao có thể để lọt vào tay người ngoài được?

Triển Bạch cười lạnh nói:

- Tại hạ chưa từng nghe nói Thiên Tiên Ma Nữ lại là sư tổ của các ngươi bao giờ!

Người của Nam Hải môn đồng biến sắc, không ít người bước tới định xuất thủ.

Nam Hải Long Nữ giơ tay ngăn lại, nghiêm mặt, nói:

- Sư phụ của ta là Quý Diện Kiều Oa. Quý Diện Kiều Oa lại là sư đồ của Thiên Tiên Ma Nữ, vậy Thiên Tiên Ma Nữ không là sư tổ của ta thì là gì? Ta khuyên Triển thiếu hiệp nên ngoan ngoãn giao sách ra, bằng không thì đừng trách ta vô tình.

Triển Bạch vốn chỉ phục nhu không phục cương, nghe Nam Hải Long Nữ giờ giọng uy hiếp, cười lạnh đáp:

- Tại hạ nhắc lại, tất cả các vị đều đến muộn rồi!

Nam Hải Thiếu Quân cười nhẹ nói:

- Nam Hải môn làm việc không bao giờ là muộn cả!

Triển Bạch nghiêm giọng:

- Tại hạ đã xé hủy sách ngay trước mặt quần hào, đành phụ lòng mong mỏi của các hạ vậy!

Nam Hải Thiếu Quân giơ cán quạt chỉ một vòng nói:

- Lời của các hạ thử hỏi tất cả những người ở đây xem, có ai tin được không?

Triển Bạch quét mắt một vòng nét mặt của quần hào quả thực tỏ vẻ không tin.

Triển Bạch cười nhạt nói:

- Chư vị tin hay không cũng vậy thôi, sự thực không thể thay đổi được!

Nam Hải Thiếu Quân sắc mặt lộ sát khí, trầm giọng nói:

- Triển huynh nói vậy là buộc Nam Hải môn phái động thủ rồi!

Nam Hải Thiếu Quân dứt lời thì Tam Sát, Tứ Ác đồng bước lên vây Triển Bạch vào giữa!

Triển Bạch liếc nhìn Tam Sát nói:

- Vì có lời ước thúc trước với chư vị, nên Triển Bạch không muốn động thủ!

Lãnh Diễm Jông cười lạnh:

- Ngươi cứ việc động thủ, Tam Sát chúng ta lấy lại lời ước thúc là xong!

Nhữ Quốc Hùng thấy đây là thời cơ tốt để Triển Bạch hủy bỏ lời giao ước với Tam Sát nên lên tiếng:

- Triển hiền đệ không cần khách sáo, cứ tiếp nhận lời khiêu chiến!

Triển Bạch nhìn Tam Sát nói:

- Đa tạ quý môn đã có lòng chiêu cố, không biết có phải cũng là ba vị động thủ?

Cừ Như Hải giơ ngón cái tán thưởng:

- Tiểu ca không hổ là đệ nhất anh hùng?

Nam Hải Hải Thiếu Quân trầm giọng ra lệnh:

- Quyển sách này bản môn thề phải lấy về, bản nhân thay mặt giáo chủ hạ lệnh Tam Sát, Tứ Ác đồng tham chiến!

Quần hào bất phân là bạn hay là địch đều rùng mình ớn lạnh, ai ai cũng lo thay cho Triển Bạch.

Nào ngờ Triển Bạch cười lớn nói:

- Triển Bạch được lãnh giáo cao chiêu của bảy đại cao thủ của quý môn, thật là vạn hạnh!

Cừ Như Hải lại giơ ngón tay cái lên cao nói:

- Giỏi! Giỏi lắm! Lão phu tôn tiểu ca là thiên hạ đệ nhất nhân!

Nam Hải Thiếu Quân tỏ vẻ bức mình quát:

- Cừu công công không được khen người để làm nhục chí mình. Mau tiến công đi, ngày hôm nay nhất định phải lấy mạng tên tiểu tử này?

Nam Hải Long Nữ thấy ca ca nhất quyết phải giết cho được Triển Bạch, nàng không tiện lên tiếng cãi lại chỉ nói thêm:

- Chỉ cần lấy được sách là được!

Không biết Tam Sát, Tứ Ác có hiểu được ý tứ câu nói của Nam Hải Long Nữ hay không mà thấy bảy người ai nấy đều sát khí đằng đằng chỉ chực hạ sát thủ.

Cừu Như Hải luôn là người trầm tĩnh, lão chậm rãi lên tiếng:

- Trận chiến ngày hôm nay là một trận không tiền tuyệt hậu, tiểu ca cẩn thận giữ mình.

Dừng một lát, song mục lão bỗng sáng rực lên:

- Thôi tiểu ca tiến công đi!

Triển Bạch chưa kịp đáp lời, Uyển Nhi đã quát lớn:

- Khoan đã! Tiểu muội nguyện giúp Bạch ca ca một tay!

Triển Bạch cảm kích thâm Uyển Nhi, nhưng chàng chưa kịp mở lời can ngăn thì Mộ Dung Hồng cũng đã phi thân đứng cạnh chàng nói:

- Nam Hải môn đã mặt dày ý đông hiệp ít thì Hồng muội cũng nguyện đồng sinh, đồng tử với Bạch ca ca.

Triển Bạch vô cùng cảm kích, giơ tay ngăn hai người, nói:

- Uyển muội, Hồng muội không cần phải ra tay, để một mình ta đối phó được rồi!

Kim Thái Phụng nhìn thấy tử muội Mộ Dung Hồng có thể bày tỏ lòng mình trước mặt mọi người thì thầm trách mình sao lại không đủ can đảm để biểu lộ.

Phạm Tố Loan cũng mấy lần định bước ra nhưng cuối cùng lại thôi.

Nàng nghĩ thầm:

"Ở đây các thiếu nữ để mắt tới Triển Bạch quá nhiều, tốt nhất là không nên xen vào..." Thái Bạch Song Dật cùng Nhữ Quốc Hùng cùng đứng ra, ai nấy đều đòi giúp Triển Bạch một tay.

Phật Ân pháp sư cười lạnh nói:

- Đông người một chút cũng không sao, có đông người tiểu tử ngươi đi xuống âm phủ cũng không đến nỗi tịch mịch.

Triển Bạch biết rõ, võ công của những người thân thiết với chàng đem so sánh với Tam Sát, Tứ Ác không khác nào lấy trứng chọi đá. Đông người không những chết uổng mạng mà đôi khi còn vướng chân vướng tay khiến chàng khó lòng thi triển tuyệt học.

Nghĩ xong, chàng nhìn Phật Ân pháp sư cười lạnh nói:

- Không cần phải đấu khẩu nữa, Triển Bạch này nhất định một mình lãnh giáo tuyệt học của bảy vị, coi Tam Sát, Tứ Ác có tài cán gì mà cuồng ngạo đến như vậy!

Dứt lời chàng quay nhìn những người thân thiết, cao giọng nói:

- Hảo ý của các vị Triển Bạch xin tâm lãnh, nhưng xin các vị lui ra để một mình Triển Bạch đối phó với họ!

Lôi Chấn Viễn khẽ thở dài, lão biết trước Triển Bạch sẽ phản ứng như vậy nên này giờ lão vẫn đứng yên không tiến lên đòi giúp sức chàng.

Những người khác cũng đành lắc đầu lui lại.

Cừ Như Hải lại lớn tiếng khen:

- Hảo hán! Đáng mặt anh hùng!

Triển Bạch bày thế thủ, xong trầm giọng:

- Các vị tiến chiêu đi!

Lãnh Diễm Hồng tuy tuổi đã cao nhưng tính tình nóng nảy, thấy hai bên cứ đòi co mãi, không chịu được nữa, quát một tiếng giờ Sưu Hôn chỉ nhằm Tam Dương huyết trước ngực Triển Bạch điểm tới.

Triển Bạch bước xéo một bước giờ chưởng chém vào Quan Nguyên huyết nơi tay phải của mục. Một thế vừa thủ vừa công nhanh như điện xẹt.

Lãnh Diễm Hồng không ngờ thân thủ của Triển Bạch lại vào một tiến cảnh mới.

Thế công của mục chưa hết tay thì thế phản công của chàng đã đánh tới, mục hoảng kinh triệt chiêu thối lui.

Lại nghe tiếng chưởng phong vù vù Thái Thượng Chi Thủ nhằm hậu tâm chàng kích tới một chưởng.

Triển Bạch nhanh như chớp quay phắt lại, không cần nhìn đã phản chưởng, một chiêu chém xẹt xuống khuỷu tay Thái Thượng Chi Thủ.

Thái Thượng Chi Thủ kêu lên một tiếng kinh hãi phi thân thối lui.

Bên trái, Phật ân pháp sư đã "Ngoạp! Ngoạp!" hai tiếng song chưởng như gió đánh tới. Bên phải Thông Linh Chi Ứng vận mười thành công lực Khô Cốt chưởng đánh tới...

Triển Bạch dụng thế "Xảo đả liên hoàn" bên trái dùng chưởng bên phải dùng cước, bức Phật Ân pháp sư và Thông Linh Chi Ứng song song thối lui.

Trước mặt, sau lưng Sa Mạc Chi Hồ và Âm Sơn Chi Lang cũng thi triển sát chiêu hai mặt giáp công.

Ngay lúc đó Cừ Như Hải cũng giở tuyệt học Đại Thủ ấn, bàn tay lão đột ngột to lên như bánh xe, từ trên cao nhằm Thiên Linh Cái Triển Bạch giáng xuống một chưởng.

Triển Bạch phải trái trước sau đều lâm địch, mà thế công nào cũng hàm chứa một áp lực kinh nhân, khiến chàng muốn phi thân tránh né cũng không xong.

Bảy tay tuyệt thế cao thủ của Nam Hải môn mỗi người xuất một chiêu cũng đủ nhiếp hồn tất cả những cao thủ có mặt ở hiện trường.

Triển Bạch xoay mình như cơn lốc nhanh như cắt đối hai chưởng đẩy lui hai kẻ địch trước mặt và sau lưng, sau đó giở Lôi âm chưởng một chiêu "Tấn phong kích lôi" đối chưởng với Cừ Như Hải.

"Bùng!" một tiếng chấn động. không gian. Cừ Như Hải hơi lão đảo người, thối lui hai bước.

Cừ Như Hải gượng đứng lại cười vang như sấm, tán thưởng:

- Chưởng lực cực kỳ hùng hậu? Võ công của tiểu ca lại tiến vào một cảnh giới mới rồi!

Dứt lời lại múa chưởng xông lên.

Triển Bạch lập tức giở Vô Sắc Vô Tướng thân pháp, chân bước Thiên Hoán Thiên Phong bộ pháp, thân hình chàng như chiếc lá dật dờ trong bão táp thoát ở bên Đông thoát lại ở bên Tây. Mới dùng Thiên Phật Giáng Ma chưởng đón một chiêu "Đại thủ ấn" của Cừ Như Hải ở phía này, lại dùng Lôi âm chưởng đẩy lui Âm Sơn Chi Lang. Thân pháp, bộ pháp, chiêu thức của chàng thi triển nhanh như điện xẹt, mắt trần không thể nào nhìn kịp. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng chưởng phong ào ào, thỉnh thoảng một vài tiếng quát, tiếng chưởng phong chạm nhau "âm! âm!" Bảy tay tuyệt thế cao thủ của Nam Hải môn! Hải Ngoại Tam Sát. Giang Hồ Tứ Ác, bất kỳ một người nào trong bảy người cũng đủ sức một tay làm kinh động cả giang hồ, nay bảy người hợp thủ tấn công một mình Triển Bạch. Lại nuôi chí phải sát hại bằng được chàng, nên giờ hết bình sinh tuyệt học ra, có thể nói mỗi một chiêu đều hàm chứa sát khí kinh người, chỉ cần sơ suất một mảy may là mất mạng như chơi!

Quần hào ai nấy cũng đều kinh hãi thất thần, dán mắt nhìn vào trường đấu Nam Hải Thiếu Quân mắt hấn phong thái ung dung thường ngày, tay nắm chặt cán quạt, mắt chăm chú nhìn trường đấu, hai bên thái dương rịn mồ hôi, chứng tỏ gã cũng căng thẳng tột độ.

Nam Hải Long Nữ thì thần sắc thay đổi thất thường, lại mâu thuẫn nhau. Lúc thì như vui lúc như buồn, có lúc song mục nàng tràn ngập tia mắt ấm áp yêu thương. Lúc thì lại lạnh lùng căm hận. Nhìn vẻ mặt nàng cũng đủ thấy diễn biến nội tâm nàng khá phức tạp!

Lôi Chân Viễn mắt mở lớn trừng trừng, hai tay nắm chặt quai hàm bạnh ra, chừng như lão đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần thấy Triển Bạch thất thế là lập tức xuất thủ trợ lực.

Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi sắc mặt nhợt nhạt tròn mắt theo dõi trường đấu.

Kim Thái Phụng, Phạm Tô Loan nhìn bề ngoài thì bình tĩnh như không, nhưng thấy hai tay nắm chặt, hơi thở dồn dập cũng đủ nhận ra hai nàng lo lắng cũng không kém gì tỉ muội nhà Mộ Dung!

Hải Ngoại Tam Sát có Cừ Như Hải tâm trường tương đối khoan đạt, mấy lần động thủ với Triển Bạch khiến lão kính phục chàng thiếu niên tuổi trẻ mà võ công cái thế. Nhưng xưa nay lão tự cho mình võ công cao thâm, thiên hạ vô địch. Cả chủ nhân của lão là Nam Hải Nhất Quân võ công còn không qua được lão, nay cả Tam Sát liên thủ với Tứ Ác, bảy người tấn công một gã thiếu niên mà vẫn không chiếm được thượng phong lòng hiếu thắng của người học võ bị tổn thương trầm trọng, khiến cho sự kính phục của lão đối với Triển Bạch bị lấn át hết. Chỉ thấy công phu Đại Thủ ấn của lão vận đến mười hai thành công lực, chuyên nhằm những chỗ yếu hại của Triển Bạch công tới.

Triển Bạch sau khi được uống thần dược Tử Đan Hoa, dược dụng của nó tích tụ trong nội phủ, nay được chưởng lực hùng hậu của Cừ Như Hải chân động giúp cho lưu chuyển trong kỳ kinh bát mạch, nội lực cùng theo đó mà thăng tiến không có điểm dừng. Bởi vậy cứ mỗi lần đối chưởng với Triển Bạch. Cừ Như Hải đều cảm thấy nội lực của Triển Bạch mạnh mẽ hơn chưởng trước mà không hiểu nguyên do.

Lôi Chân Viễn cùng bọn Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi dần dần tĩnh tâm trở lại, bởi Triển Bạch một đấu với bảy nhưng vẫn đấu bình thủ, thậm chí có lúc chàng còn chiếm được thượng phong.

Các cao thủ của Cửu đại môn phái được một dịp đại khai nhãn giới, họ có nằm mơ cũng không sao ngờ được võ lâm Trung Nguyên lại có được một kỳ tài như vậy. Một đấu một với bất cứ ai trong bảy cao thủ này cũng đã là một kỳ tích, nhưng chàng một đấu với bảy, chuyện cứ như trong mơ! Nam Hải Thiếu Quân bắt đầu hoang mang. Gã cứ nghĩ Triển Bạch có thể độc đấu Tam Sát. Lực chiến Tứ Ác, nhưng dù võ công chàng cao siêu đến đâu cũng không thể là đối thủ của Tam Sát, Tứ Ác hợp lại.

Nhưng gã đã lầm, thực tế đã cho thấy điều ngược lại. Triển Bạch càng đấu càng mạnh, trong khi đó Tam Sát, Tứ Ác lại để mất thế thượng phong!

Từ hoang mang gã chuyển sang lo sợ, sợ bá nghiệp ở Trung Nguyên vừa gây dựng, sắp đến lúc thành công sẽ bị hủy hoại dưới tay Triển Bạch.

Nhưng cũng từ đây sát khí trên gương mặt tuấn tú của gã càng lúc càng đậm, cuộc chiến này quá sức quan trọng đối với gã. Không! Tam Sát, Tứ Ác không thể bại!

Đột nhiên Nam Hải Thiếu Quân cất giọng ngâm:

- Vạn Lục Thiên Thanh Nhất Điểm Hồng!

Quần hào đang quan sát đấu trường bỗng ngẩn người, không hiểu tại sao Nam Hải Thiếu Quân lại còn ngâm thơ trong một hoàn cảnh này!

Nhưng liền theo đó đã nghe Thái Thượng Chi Thủ rít lên một tiếng chói tai, tung người lên cao vẽ thành một hình vòng cung từ trên cao giơ song chưởng xông xuống đầu Triển Bạch.

Triển Bạch hơi ngẩn người, không hiểu sao Thái Thượng Chi Thủ lại có lối đánh mạo hiểm như muốn cùng chàng đồng quy u tận như vậy!

Nhưng khổ nỗi dưới áp lực của sáu tay cao thủ còn lại chàng không thể dùng bộ pháp để tránh né, đành phải vận công vào chưởng nhắm đầu Thái Thượng Chi Thủ đẩy ngược lên.

Ầm! Một tiếng mặt đất rung chuyển, Thái Thượng Chi Thủ lộn mấy vòng trên không trung, văng ra xa hơn hai trượng.

Triển Bạch chưa kịp thở hơi nào thì Âm Sơn Chi Lang cũng học theo cách của Thái Thượng Chi Thủ, quát lớn một tiếng, từ trên cao giáng xuống.

Cứ tuần tự như vậy hết Tứ Ác rồi tới phiên Tam Sát dùng chiến thuật xa luân chiến, bảy tay đại cao thủ lần lượt đấu chưởng lực với Triển Bạch. Lúc này thì quần hào đã hiểu ra câu thơ của Nam Hải Thiếu Quân là một thứ mật ngữ, ra lệnh cho Tam Sát, Tứ Ác thay đổi chiến thuật, với chiến thuật này Tam sát, Tứ Ác đã chiếm được thượng phong, bảy người luân phiên cùng Triển Bạch đấu nội lực, trong khi Triển Bạch không kịp điều tức để lấy lại sức thì bảy người có dư thời gian để kịp phục hồi nguyên khí.

Qua ba vòng đấu, Triển Bạch liên tiếp đối hai mươi một chưởng với các tay tuyệt thế cao thủ, công lực bắt đầu giảm sút. Cho dù chàng đã luyện thành kim cương bất hoại sợ cũng không thể duy trì trận chiến theo lối này được lâu hơn!

Uyển Nhi cao giọng mắng lớn:

- Đúng là loài vô sỉ? Nam Hải môn các ngươi là một lũ vô sỉ!

Mộ Dung Hồng trông thấy tình thế của Triển Bạch vô cùng nguy cấp, cũng đau lòng rơi lệ...

Nam Hải Thiếu Quân cực kỳ đắc ý cười ha hả nói:

- Trên chiến trường kẻ thắng là anh hùng, không có lối đánh nào là quang minh cũng không có lối đánh nào là vô sỉ cả!

Mộ Dung Hồng nghiêng răng nói:

- Uyển muội? Chúng ta xông vào đi!

Uyển Nhi gật đầu bước tới một bước...

Nam Hải Long Nữ đã phi thân chắn trước mặt hai người, mặt lạnh như tiền nói:

- Các người muốn sống thì đứng yên một chỗ, kẻ nào bước thêm một bước nữa là chết!

Uyển Nhi cười lạnh quát:

- Chưa chắc!

Dứt lời giờ Suru Hồn chỉ nhằm ngực Nam Hải Long Nữ điềm tới.

Nam Hải Long Nữ cười lạnh, quát:

- A đầu muốn chết!

Dứt lời lật chưởng đẩy ra một cái.

Bùng!

Thân hình Uyển Nhi như cánh diều đứt dây văng ra xa hơn trượng.